

**Sygn. akt VI U 349/19**

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2020 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych  
w składzie:

Przewodniczący sędzia Przemysław Chrzanowski

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2020 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy B. F.

przeciwko (...)w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

w związku z odwołaniem B. F.

od orzeczenia (...)w W.

z dnia 13 czerwca 2019 roku, Nr (...). (...).1. (...).2019

oddala odwołanie.

## ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

Sygn. akt VI U 349/19

## UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 27 marca 2019 roku, nr (...), (...)w W. zaliczył B. F. do lekkiego stopnia niepełnosprawności, symbol przyczyny niepełnosprawności 11-I oraz 03-L, na okres do 27 marca 2023 roku. Od powyższego orzeczenia B. F. wniosła odwołanie. W wyniku jego rozpoznania (...) w W. orzeczeniem z dnia 13 czerwca 2019 roku, nr (...). (...).1. (...).2019, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

**(orzeczenie (...) z dnia 27.03.2019r. i orzeczenie (...) z dnia 13.06.2019r. – akta (...))**

Od wskazanego orzeczenia (...) w W. z dnia 13 czerwca 2019 roku, Nr (...). (...).1. (...).2019, B. F. wniosła odwołanie, w którym wniosła o jego zmianę poprzez orzeczenie umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

**(odwołanie – k. 1 – 2)**

W odpowiedzi na odwołanie (...) wniósł o jego oddalenie podnosząc, że odwołująca spełnia kryteria zaliczenia do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

***(odpowiedź na odwołanie – k. 9 – 10)***

**Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

B. F. cierpi na cukrzycę typu 1., retinopatię cukrzycową, bez fotokoagulacji, niedosłuch poinfekcyjny/poantybiotykowy, żylaki podudzi. Cukrzyca na obecnym etapie rozwoju i przy obecnych powikłaniach pozwala na zaliczenie odwołującej do lekkiego stopnia niepełnosprawności, co wynika z konieczności poświęcenia czasu na pomiary glikemii, podanie dawki insuliny, spożycia zbilansowanego posiłku. Ponadto odwołująca cierpi również na głuchotę ucha prawego od urodzenia, co również uzasadnia zaliczenie jej do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

***(dowód: opinia biegłego z zakresu diabetologii – k. 15 – 16, opinia uzupełniająca biegłego z zakresu diabetologii – k. 51, opinia biegłego z zakresu otolaryngologii – k. 30 – 32)***

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wnioski zawarte w dwóch opiniach biegłego z zakresu diabetologii A. P. oraz w opinii biegłego z zakresu otolaryngologii dra n. med. Z. K.. Trzy opinie zostały sporządzone w sposób fachowy i jasny, ich wnioski są logicznie uzasadnione. W toku postępowania (...) nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń do obu opinii, zaś zastrzeżenia odwołującej do opinii zostały przekonywująco wyjaśnione przez w opinii uzupełniającej.

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów Sąd ocenił jako wiarygodne, bowiem są one nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondują ze sobą, tworząc logiczną całość. Dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Podobnie Sąd ocenił opinie ww. biegłych z zakresu diabetologii A. P. oraz z zakresu otolaryngologii dra n. med. Z. K.. Zdaniem Sądu przedłożone opinie są jasne oraz rzeczowe. W ocenie Sądu brak jest podstaw do zakwestionowania ich rzetelności, dlatego też jako nie budzące wątpliwości, stanowiły wartościowy materiał dowodowy, na którym Sąd opierał się przy wydawaniu orzeczenia w niniejszej sprawie.

Należy podkreślić, że w postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, które ma charakter odwoławczy i kontrolny, postępowanie dowodowe ogranicza się do sprawdzenia zgodności z prawem decyzji wydanej przez organ rentowy.

Strona odwołująca zgłaszała zastrzeżenia do opinii, jednak zadaniem Sądu brak było podstaw do dopuszczania dowodu z kolejnych opinii. Nie można bowiem skutecznie wnioskować o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego jedynie na tej podstawie, że dotychczasowa opinia jest niekorzystna dla strony. Stanowisko to jest uzasadnione utrwalonym już orzecnictwem sądowym. Przykładowo można wskazać w tym miejscu wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 sierpnia 2011r. (I ACa 316/11 LEX nr 1095795) zgodnie z którym, niedopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego jest prawidłowe w sytuacji, jeżeli opinia nie odpowiada oczekiwaniom strony i nie zgłasza ona żadnych merytorycznych uwag do opinii. Samo stwierdzenie strony, że się z nią nie zgadza, nie oznacza, że opinia jest wadliwa. Podobnej treści jest również teza 2 wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 czerwca 2009r. (V ACa 139/09 LEX nr 551993) zgodnie z którą, o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co winno skutkować jego pominięciem. W przedmiotowej sprawie przekonanie strony odwołującej o wyższym stopniu niepełnosprawności wynika jedynie z subiektywnego przekonania, nie popartego żadnymi dowodami. Sąd uznał, iż opiniom złożonym w przedmiotowej sprawie przez biegłych sądowych nie można niczego zarzucić, dlatego oceniając je jako prawidłowe i wiarygodne, na ich podstawie dokonał ustaleń faktycznych. W konsekwencji Sąd nie przeprowadzał kolejnej opinii, tym bardziej, że biegli także nie wskazywali na taką konieczność.

**Sąd zważył, co następuje:**

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest odwołanie B. F. od orzeczenia (...) w W. utrzymującego wcześniejsze orzeczenie (...) w W., w zakresie zaliczenia odwołującej do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. - Dz. U. z 2019r., poz. 1172, ze zm.) ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą:

1) znaczny;

2) umiarkowany;

3) lekki.

Z art. 4 ust. 2 tej ustawy wynika z kolei, że do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Zaś do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (art. 4 ust. 3 tej ustawy).

W toku niniejszej sprawy Sąd ustalił, że odwołująca nie spełnia przesłanek do zaliczenia jej do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Sąd oparł się w tej materii na opiniach biegłych z zakresu diabetologii oraz otolaryngologii, biegli ci bowiem mają wiedzę specjalistyczną, pozwalającą im ocenić stan zdrowia odwołującej pod kątem ustawowych przesłanek zaliczenia do określonego stopnia niepełnosprawności.

Biegli zgodnie uznali, że stan zdrowia odwołującej uzasadnia zaliczenie jej do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Jednocześnie nie jest zasadna argumentacja odwołującej, która w swym stanowisku procesowym powoływała się na wcześniejsze przyznanie przez (...) kilka lat temu umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, jednocześnie podnosząc, że od tamtego czasu nie doszło u niej do poprawy stanu zdrowia. Kwestię tę przekonująco i wyczerpująco omówił biegły z zakresu diabetologii w swej opinii uzupełniającej z k. 51 akt sprawy, który wskazał, że dawniej była praktyka przyznawania umiarkowanego stopnia niepełnosprawności osobom chorym na cukrzycę, mimo że nie spełniały one ustawowych przesłanek. Jednocześnie biegły wskazał, że zarówno wówczas, gdy odwołująca miała przyznany stopień umiarkowany jak i obecnie, gdy jest rozpoznawane jej odwołanie od orzeczenia przyznającego jej stopień lekki, stan jej zdrowia i rozwoju choroby uzasadniał zaliczenie do lekkiego stopnia niepełnosprawności, a nie do stopnia umiarkowanego. Wobec tego brak poprawy stanu zdrowia nie może zaprzeczać obiektywnym okolicznościom, że na dzień rozpoznawania sprawy przez Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W., (...) w W., czy wreszcie przez Sąd, odwołująca spełnia przesłanki do zaliczenia jej do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Wobec tego odwołująca powinna zostać zaliczona do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Tym samym jej odwołanie jest niezasadne, bowiem zaskarżone orzeczenie (...)w W. z dnia 13 czerwca 2019 roku, Nr (...). (...).1. (...).2019, jest zgodne z prawem.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.